THEEDRINKEN IN RUSLAND

Het heeft er veel van of ik de verbeelding der lezers op boosaardige wijze wil prikkelen door, in een tijdvak van thee-schaarschte, juist hierover een praatje te gaan houden. Maar juist nù lijkt de Russische manier van theegebruik mij nog een der slechtste niet, en daarom de volgende bijzonderheden :

Wij Hollanders drinken onze thee n. l. veel te sterk, daarover zijn alle vreemdelingen, die ons land bezoeken, het eens. Ik heb eens een Franschman van een kopje thee hier hooren zeggen : „Mais, madame, vous buvez de l'encre."

In Rusland wordt de thee veel slapper dan bij ons gedronken. En nochtans, welk een fijnen smaak, welk een heerlijken geur heeft dat nobele vocht daar.

Een der oorspronkelijke oorzaken van het slappe drinken der thee in dat land zou ook wel eens de zeer hooge prijs van dat artikel aldaar kunnen zijn. De prijs van een pond loopt daar tusschen 2 en 12 roebels, d. i. dus tot ongeveer 23 gulden. De dure soorten echter zijn onvermengd niet te drinken ; het genot ervan is dan ook hoogst twijfelachtig daar men na het gebruik dadelijk wordt overvallen door hevige duizelingen, hoofdpijnen en benauwdheid. Drinkt men voor het zich ter ruste begeven een paar glazen, dan valt aan slapen niet te denken. Met eenvoudigere soorten doormengd is zij echter overheerlijk.

Hetgeen het Russische glas thee (in Rusland drinkt men de thee in glazen) zoo aangenaam maakt, is misschien voor een groot deel te danken aan de „samowar", onafscheidelijk van het geheel. Vreemdelingen denken wel eens dat de „samowar" dient om de thee daarin te bereiden. Dit is een dwaling : het is gewoon een soort van waterketel, doch een van zeer practisch maaksel. Zij gelijkt op een urn, en is vervaardigd van koper, nikkel of zilver. De vormen van die ketels zijn zeer verschillend. In de urn is een ronde koker van metaal. Deze loopt tot onder aan den bodem, die dubbel is. Op kleine handbreedte hiervan, bevinden zich openingen om de lucht door te laten. Den koker nu vult men met stukjes houtskool, die, wijl men in Rusland steeds stookt met hout, anders zouden worden weggeworpen. De gloeiende stukjes moeten echter van tijd tot tijd worden aangeblazen. Daaromhenen nu, giet men het water, dat in zeer korten tijd kookt en steeds blijft op dezelfde temperatuur. Het ronde deksel der urn is los en heeft een klein stoomklepje dat men sluiten kan of openen. Een kleinere ronde opening, aangebracht in het deksel, draagt een schoorsteen, waarboven een breedere ronde ruimte. Hierop plaatst men den trekpot, het kraantje voorziet dezen en de glazen van kokend water. Het is m. i. een zeer smaakvol voorwerp een samowar, vooral wanneer

Een fraaie zilveren Samowar.

de stoom er uit dampt, terwijl van onderen door de zilveren of koperen oogjes gloeiende houtskoolstukjes gluren. In alle afmetingen zijn de samowars verkrijgbaar. Er zijn er die slechts den inhoud kunnen bevatten van twee, maar ook andere waaruit men honderd glazen kan vullen.

De meest gangbare grootte is die van een glas of tien, temeer daar men er gemakkelijk water kan bijgieten zonder bevreesd te behoeven zijn dat het van de kook raakt. De èchte Rus drinkt thee van den morgen tot den avond. Wanneer men zich kort voor het binnen-komen van een trein in een stations-restauratie bevindt, is het een aardige aanblik de toebereidselen gade te slaan der bedienden. Immers zij weten dat de meeste reizigers, nauwelijks binnengetreden, zullen roepen „Tschjaë". In Kowno o. a. zag ik vier sterke mannen een reusachtige „samowar" naar binnen dragen en op den grond plaatsen. De schoorsteen dampte en een betrekkelijk kleine trekpot vond hierop plaats. Hieruit vulde een man tallooze glazen, niet hooger dan een vingerbreedte, terwijl een tweede een paar stukjes suiker plaatste op de schoteltjes en een derde daarna de glazen aanvulde met het water uit de „samowar"-kraan. De vierde man deed niets anders dan de kolen voortdurend aanblazen. En weldra stonden op de marmeren buffettafel vele glazen rij aan rij, gevuld met goudgeel, dampend vocht, dat een heerlijken geur gaf. De lieden, behoorend tot de volksklasse in Rusland, nemen een stuk suiker in den mond en daarop een slokje thee. Zoo lang het stukje suiker nog eenigszins zoet afgeeft, zoolang drinken zij.

Deze eigenaardige nationale gewoonte verklaart misschien het feit, dat men er nooit fijne suiker krijgt bij thee of koffie, maar altijd ongelijk gehakte stukjes van 't suikerbrood.

Wanneer de Russen thee drinken, willen zij er altijd bij eten. Meestal liggen op zilveren borden de meest verschillende soorten van in huis gebakken brood, beschuit, en gebak van allerlei soort. Zijn er gasten, dan komt de bediende met een groot zilveren theeblad, waarop vele soorten van chocoladebonbons en confituren, te Kiew gemaakt. De thee wordt dan vaak genuttigd met een schijfje citroen, of met rhum of cognac, ook wel vermengd met een lepelvol gelei. Vooral die van zwarte bessen is uiterst geschikt tot het verwarmen van den innerlijken mensch. De Russische en Poolsche mannen zijn even verzot op zoetigheden als de vrouwen, en een Poolsch student die per dag een pond of vijf zoetigheden nam, behoorde niet tot de uitzonderingen.

Voor theedrinken is er daarginds steeds gelegenheid. Een glas warme thee is in den zomer bij snikheet weer het beste middel om af te koelen en zijn dorst te verliezen, maar ook bij de hevige koude, vooral als men langen tijd in een open slede heeft doorgebracht, is de thee het middel bij uitnemendheid om weer door en door warm te worden. Vraagt men een Russischen boer wat zijn begrip is van geluk, dan zal hij antwoorden : „Een kachel om op te slapen, en zooveel glazen thee als ik drinken wil". Ook op „papyros" (sigaret) is hij verzot maar vóor alles op thee.

Misschien is er iemand onder de lezeressen, die eens onze thee wil probeeren te drinken „à la Russe". Een samowar heeft men maar niet ineens bij de hand, maar iets dergelijks zou gemaakt kunnen worden. In elk geval heeft men slechts de helft van de thee noodig.

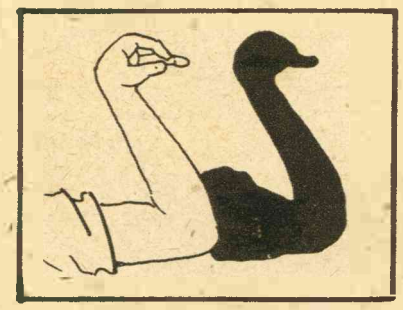
MADAME.

SPELLETJES EN KUNSTJES

De mensch heeft een groot aanpassingsvermogen en dat is gelukkig, vooral in een benauwden tijd als waarin we thans leven, die aan dit aanpassingsvermogen telkens nieuwe eischen stelt. Eigenaardig is het hierbij op te merken, hoe wij, verwende 20-ste-eeuwers, door de tijdsomstandigheden gedwongen worden om onze moderne gemakken prijs te geven en daarvoor in de plaats te stellen voorwerpen en gebruiken, die we reeds lang vergeten of misschien nooit gekend hebben.

Zoo ziet men hoe de turf en 't hout
De plaats inneemt van 't zwarte goud ;
De doofpot uit de schuur gehaald
Weer in de binnenkamer praalt ;
De spaarlamp, door 't jong geslacht
Als een oud meubelstuk veracht,
Thans als een redder in den nood
Door heel 't gezin schier wordt vergood.
En mogelijk zullen we 't nog beleven,
Dat aan de trekschuit wordt hergeven
De plaats, die zij weleer bezat,
Toen men geen spoor of auto had.

Niet alleen voor onze behoeften, maar ook voor onze genoegens gaan we in het verleden zoeken en worden er allerlei oude paarden uit den stal onzer herinnering te voorschijn gehaald.

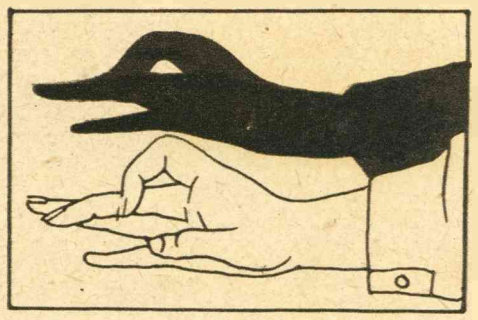

Zwaan.

Hieraan dacht ik onwillekeurig, toen de Redactie van „Panorama" mij meedeelde van verschillende zijden het verzoek gekregen te hebben om als tijdpasseering in de sombere winteravonden eens iets over „schaduwbeelden" te willen meedeelen.

„Schaduwbeelden". Eigenaardige coïncidentie deze wensch in dezen tijd, waarin zoovele slagschaduwen vallen !

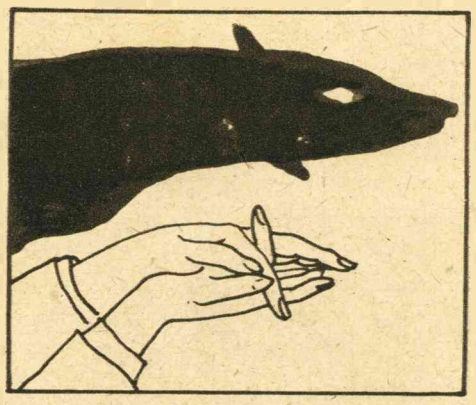
Met genoegen heb ik de uitnoodiging der Redactie aangenomen, om aan bovenvermeld verzoek van de lezers gevolg te geven, en zal daartoe op geregelde

Eend.

tijden u iets vertellen, niet over schaduwbeelden alleen, maar tevens over gezelschapsspelen, goochelkunstjes, rekenkundige en andere aardigheden, kortom over alles en nog wat, dat kan dienen, zoowel voor groot als klein tot aangenaam tijdverdrijf in de lange wintermaanden, die thans voor ons liggen. [1])

We zullen ons onderwerp „Schaduwbeelden" eenigermate systematisch behandelen, met eenvoudige

Paling.

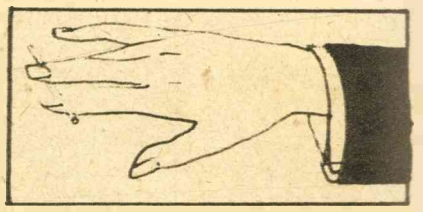
voorbeelden beginnen, om geleidelijk tot moeilijkere te komen. We zullen hieraan eenige algemeene wenken vooraf laten gaan, doch, aangezien we onzen tijd leelijk verbabbeld hebben, moeten we hiermee tot een volgenden keer wachten en plaatsen nu alleen een drietal schaduwbeelden, ten einde de meest ongeduldigen al eenigszins te bevredigen en niet reeds bij onze kennismaking de sympathie onzer lezers te verspelen.

[1]) De Redactie van „Panorama" wil hier ter plaatse toch ook even aan alle inzenders meedeelen dat de van hen ontvangen Spelletjes en Kunstjes naast en onafhankelijk van Cagliostro's rubriek door ons gaandeweg zullen worden opgenomen, voor zooveer deze voor plaatsing geschikt zijn, en gehonoreerd met f1.—.

Wat gemakkelijk lijkt, maar heel moeilijk is.

In een der laatste Panorama's stond het kunststukje van een man, die voorovergebogen op een liggenden stoel van de leuning met den mond iets moest opnemen. Wat lijkt dat eenvoudig, hè ? En toch is het zeer moeilijk !

We zullen in deze rubriek meer van dergelijke kunstjes meedeelen, die o zoo gemakkelijk lijken en toch zoo lastig uit te voeren zijn en beginnen maar direct.

Wie kan een lucifer door breken ?

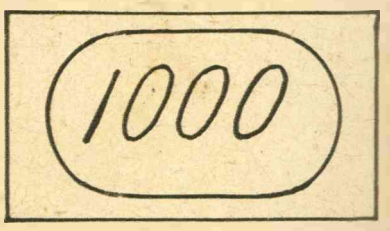
Ho, ho, niet allen te gelijk. Verdring je maar niet, want niemand kan het als .... hij precies doet wat ik zeg : leg den lucifer op de nagels van den eersten en derden vinger en onder den tweeden (zie de teekening), strek den arm recht uit ter hoogte van den schouder, houd ook de vingers recht en probeer dan je kracht maar !

Het resultaat behoef je me niet te vertellen, dat weet ik al.

Wat onmogelijk lijkt, maar gemakkelijk is.

In tegenstelling met de krachtproef hierboven gegeven, laten we hier iets volgen, wat menigeen een onmogelijkheid zal schijnen en toch eenvoudig is als het ei van Columbus.

Hieronder ziet men op een blad papier een ovaal geteekend en in die ovaal het cijfer 1000. Wie ziet nu kans de ovaal en het getal, net precies zooals is aangegeven alle cijfers afzonderlijk, te schrijven, zonder de pen of het potlood van het papier te nemen ?

De oplossing deelen we een volgenden keer mee !

CAGLIOSTRO.